

Köszönöm Jézusom, a fiam újra lát!

Szeretném elmesélni a fiam csodálatos gyógyulását. Biztos vagyok abban, hogy a gyógyulást annak köszönhetjük, hogy naponta imádkozzuk az Isteni Irgalmasság rózsafüzérét és tiszteljük az Irgalmas Jézus képet.

for. Archivum MSZ

án, tehát egy nappal azután, hogy a diagnózis teljesen megváltoztatta családnk életét, édesanyám egy szentképet küldött nekünk az Irgalmas Jézusról. Arra a szentképre azóta is nagyon vigyázunk.

Mielőtt elmondanám mi történt velünk, szeretném azt teljes szívemből megköszönni Jézusnak: Jézusom, köszönöm! A fiam újra lát! Igen, annak ellenére, hogy a látóidegei elsorvadtak az én kicsi fiam most olyan jól lát, hogy még a kenyérmorzsát is észreveszi a földön! Istenem! Hisz ez csoda! Azért írom le mindezt, hogy az emberek is higgyenek és bízzanak Jézusban, imádkozzák az Isteni Irgalmasság rózsafüzérét, ahogy én is tettem! Azt kértem Jézustól, hogy csak egy cseppet hullajtson Szent Véréből a fiam szemére és akkor ő látni fog.

A fiam most tizenkét éves. Bár nem teljesen egészséges, mivel enyhe szívproblémái vannak, de most már hiszem, hogy Istenem a Te Irgalmaid bármilyen fájdalmat meg tud gyógyítani! Ígérem Istenem, hogy mindent megteszek azért, hogy fiam majd egykor hűséges szolgáló legyen.

Mindezt azoknak írom, akik betegek és szenvednek, akik úgy érzik, hogy nagyon nehéz helyzetben vannak, és már reményük sincsen. Keressétek Isten Irgalmas Szívét, mely egykor értünk vérzett és máig a kegyelmek kifogyhatatlan forrása. Rövidesen Ti is megtapasztaljátok a csodát, megérezitek Isten közelségét.

A mai napig meg van az a Jézus kép, amit akkor kaptunk édesanyámtól. A fiam, Karol mindig magánál hordja, néha megcsókolja. Egyelőre még csak sejti, hogy mi történt vele, de majd ha megnő, megérti Isten valóságos közbenjárását gyógyításában. Megismeri az Irgalmas Jézust és örökké barátja marad.

Beata, Karol édesanyja ■

Az én tragédiám, amit igazán csak egy anya tud megérteni, 1999. március 25-én kezdődött. Azon a napon hároméves fiammal szemészetre mentünk. Már korábban is jártunk szemorvosoknál, de azon a napon egy különösen modern berendezéssel vizsgálták a fiam szemét. Mindketten nagyon izgultunk, a diagnózis azonban kegyetlen és minden kétséget kizáró volt: fiam látóidegei elsorvadtak, hamarosan megvakul.

De nekem nem volt elegendő ez az egyetlen vizsgálat. Orvosról orvosra jártam bízva abban, hogy valaki reményt és segítséget tud nyújtani. Nem hittem el,

hogy nincs egy gyógyszer vagy sebészeti eljárás, ami segíthet a fiamnak. Az orvosok azonban mindenhol ugyanazt mondták: nem lehet helyrehozni a látóideget, hiszen az nem is fejlődött ki igazán. Azt ajánlották, fogadjam el, hogy fiam meg fog vakulni és inkább kezdjem tanítani, hogy együtt tudjon élni ezzel a fogyatékoskossággal. Azt is mondták, hogy most van igazán szüksége rám, és hogy szeressem őt nagyon. Én napról napra jobban szerettem őt, de nem tudtam elfogadni, hogy szenved.

Mivel keresztény vagyok, ügyünket teljesen Istennek ajánlottam. Március 26-

a fiam újra lát!